

stemmelser i Følge. Blandt disse advarede det ærede Medlem, som sidst talte, overmaade meget mod en Sammenblanding mellem Diplomatkarriøren og den konsulariske Virksomhed. I al Almindelighed er der sikkert noget berettiget i denne Advarsel, men det forekommer mig, at Advarselen savner sin Berettigelse i det foreliggende, thi hverken Kommissionens Betænkning eller Lovforslagene tendere mod en Sammenblanding af disse to Baner for Embedsvirksomhed. Det Punkt i Betænkningen, som vel navnlig her skulde afgive Grundlaget, gaar slet ikke ud derpaa. Kommissionens Bestemmelser ville medføre, at ingen kan avancere til kongelig Ansættelse i Diplomatiet, forinden han har gjort lang Tids Tjeneste saavel i Udenrigsministeriet som i et Konsulat, eventuelt i en større Købmands- eller Bankforretning. Men hermed siges ingenlunde, at han skal have været Konsul. Jeg opfatter det saaledes, at man vil have den unge Mand, hvori man ser et Diplomatemne, anbragt i nogen Tid ved et Konsulat som Sekretær, eller hvilken Virksomhed man der vil give ham, men ingenlunde, at man vil have, at en Konsul skal avancere til Diplomat. For Konsulernes Vedkommende er der en gennemgribende Forskel paa de saakaldte Valgkonsuler og de saakaldte Fagkonsuler. For Valgkonsulernes Vedkommende, som gennemgaaende ere Købmænd eller andre erhvervsdrivende, kan der slet ikke være Tale om, at de skulde kunne gaa over i Diplomatposter. Men heller ikke for Fagkonsulernes Vedkommende, dem man hidtil har kaldt: de udsendte Konsuler, foreligger der i Betænkningen eller i Forslagene noget, der kunde lade een befrygte, at man vilde gøre dem til Gennemgangsled for Diplomatposter, noget, ogsaa jeg tror vilde være uheldigt.

Jeg indskyder den Bemærkning, at den Deling, vi allerede nu have mellem de to Arter af Konsuler, synes jeg, man giver et mindre betegnende Udtryk ved at kalde dem Fagkonsuler og Valgkonsuler. Det nu brugte Udtryk: udsendte Konsuler er meget let forstaaeligt, og der er ingen Grund til at afvige derfra. For Konsuler paa Stedet er det værdt at søge et Udtryk, men et Udtryk, der er mere betegnende end „Valgkonsul“; om man kan kalde det en bosat Konsul, vil jeg henstille.

For disse sidste Konsuler, nemlig dem, Lovforslaget kalder Valgkonsuler, og som jeg vilde søge et andet Udtryk for, er der en Betingelse, som hverken Betænkningen eller Lovforslaget foreskriver, men som

jeg tror, at man skulde fastslaa. Det er den, at enten han eller en hos ham fast ansat Sekretær skal kunne tale Dansk. Naar hverken Konsulen eller hans Sekretær kan tale Dansk, tror jeg, man i Regelen hellere maa undvære denne Konsul. Der er jo mangfoldige Steder, hvor man undværer en Konsul, og man vilde sikkert ogsaa kunne det i det nævnte Tilfælde dér, hvor han findes. Det er en Svækkelse af hele hans Virksomhed og en Skuffelse for mangfoldige, der i Erhvervsinteresse eller af andre Grunde i Udlandet skulle i Forbindelse med Konsuler, at deres egen Konsul ikke forstaar dem. Det er et Forhold, vi absolut maa bort fra, og jeg tror heller ikke, der er noget som helst i Vejen for, at vi kunne forlange Kendskab til dansk Sprog paa Konsulatkontorér; thi Attraaen efter at modtage et Konsulat fra en ganske vist lille, men anset Stat som Danmark er saa stor heldigvis, at man i Regelen har et ganske kønt Udvalg af ansætte og velhavende Mænd, naar en Plads bliver ledig. Der tales i Betænkningen stadig om Købmandsinteresser, som Konsulerne skulde tage sig af, men vi maa erindre, at det her i stigende Grad gælder ogsaa andre Interesser, Haandværkerinteresser, Arbejderinteresser og Landmandsinteresser. I bestandig stigende Grad gaar Ungdommen i disse Erhverv til Udlandet for at uddanne sig, og de vedkommende komme da ved en eller anden Lejlighed i Berøring med en Konsul, hvis Bistand de trænge til — ganske bortset fra Nødstilstand — for deres Uddannelses Skyld, og det maa da være en absolut Fordring fra vor Side, at denne Konsul eller i det mindste hans Sekretær skal kunne tale Dansk. Skal han ikke kunne det, maa man hellere ikke have en Konsul der paa Stedet og vente, indtil man kan faa en, der kan tale Dansk.

Medens der er mange Bestemmelser i Betænkningen og Lovforslagene, som jeg kan billige, er der et Afsnit deri, som jeg er grumme lidt tilfreds med. Det er det, der angaar Afgifterne. Her er Kommissionen til min Glæde kommen saa vidt, at den udtaler, at den anser det som baade billigt og retfærdigt, at den nuværende Konsulatafgift af Skibe ophæves. Det billiger jeg meget, det er ubetinget rigtigt. Kun den Betingelse, som Kommissionen føjer til, synes jeg ikke om. Det, som Kommissionen kalder Gebyrer, Sportler, det vil sige Afgifter af Embedsgerning, vil Kommissionen derimod beholde og yderligere udvikle. Dette anser jeg for meget forkaste-